

det Forslag, der blev vedtaget, af Gode P. D. Brun, bemærkede netop udtrykkelig, da han motiverede det: „Ifkun nogle saa ikke væsentlige Modifikationere ere gjorte med Hensyn til Folkethingsvalgene, saasom at i Stedet for at Udkastet bestemmer, at der skal vælges 1 af 12,000 til Folkethinget, er det i dette Forslag forslaaet, at der skal vælges 1 af 14,000“. Altsaa det var endog ikke gaaet op for ham, at der var anden Forskjel mellem disse to Redaktioner end den, at den ene satte det til 1 af 12,000 og den anden til 1 af 14,000. Hans Udtalelser lode herpaa, idet han tilføiede, at man skulde fastsætte Forholdet saaledes, at der kom et Medlem paa 14,000 Indbyggere, saa at Medlemmernes Antal omtrent vilde blive 100, hvorved han naturligtvis mente, at Forholdet 1 til 14,000 Indbyggere vilde give 100 Medlemmer efter de daværende Forhold, hvorimod det, da han var en fornuftig Mand, ingenlunde var hans Mening, at der altid vilde være 100 Medlemmer, naar man satte Forholdet til 1 af 14,000, hvorledes Folkemængden ogsaa var: Jeg kan nu derfor ikke finde Andet, end at det er fuldkommen rigtigt af Regeringen at fremkomme med denne Sag paany, og jeg vil haabe, at Regeringen, hvis vi ikke denne Gang komme til et lykkeligt Resultat, ikke vil blive træt, men gjentage Forsøget hvert Aar. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) bemærkede rigtignok, at det var et nyt Exempel paa, at der mellem Folkethinget og Ministeriet var en afgjort Modstrid i alle vigtige Sager, og at det ikke var konstitutionelt saa hurtigt, efter at det forrige Lovforslag var blevet afvist, at komme med et nyt om denne Sag. Dertil maa jeg imidlertid bemærke, at der for det Første er adskillige Forhold, der ere forandrede; jeg skal nu ikke tale om, at den motiverede Dagsorden forrige Gang kun blev vedtagen med 52 Stemmer mod 37, altsaa med et ikke stort Overtal, men der er gjentagne Gange valgt et nyt Folkething, og hertil kommer, at Udkastet nu slet ikke er det samme, som det var den Gang. Men selv om Alt dette ikke var saaledes, tilstaaer jeg, at det dog forekommer mig, at det var Regeringens Pligt at fremkomme med Udkastet; og hvis det skal afgive et godt Exempel paa Modstriden mellem Folkethinget og Ministeriet, vil jeg paastaa, at det ogsaa afgiver et godt Exempel paa, paa hvilken Side Ugtelsen for Grundloven og Ketten er. Da Lovudkastet forrige Gang kom frem, gjorde man i Særdeleshed den Indvending mod det, at det vilde medføre altsor store Vidtløftigheder. Forrige Gang havde Regeringen taget Sagen grundig for og foreslaaet Oprættelsen af 12 nye Valgkredse og en Omlægning paa andre Steder. Den Gang sagde man, at en saadan stærk Udvidelse af Folkethingskredsenes Antal jo vilde give de Klager, der have været over Rigsdagens Langvarighed og Kostbar-

hed, forøget Styrke; naar man fik et saadant forøget Antal Kredse, kunde man frygte for, at Forhandlingerne i Virkeligheden vilde blive mere langvarige. Denne Betragtning fandt jeg vel ikke afgjørende; men nu er Regeringen imidlertid gaaet en anden Vej og har indskrænket sig til det strengt Nødvendige, idet den kun har foreslaaet nye Kredse paa saadanne Steder, hvor Befolkningens Antal stod i et saadant Misforhold, at Befolkningen endog saa var mere end dobbelt saa stor, som den isølge Grundloven skulde være. Og hvad siger man nu? Ja, nu siger man som det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther): „Man bør gjøre Strikket fuldt ud eller ogsaa lade være“, eller som det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen): „Skulde jeg vælge noget af disse, vilde jeg heller have det forrige“, eller man siger som det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), at det ikke var rigtigt at holde sig til det Allernødvendigste. Det er unegtelig meget vanskeligt at gjøre tilpas paa den Maade. Jeg kan nu ikke negte, at de Indvendinger, der i Øvrigt ere fremkomne mod dette Lovforslag, ikke have forekommet mig at være af nogen afgjørende Betydning. Det er klart, at man, hvorledes man end ordner denne Sag, for en Del vil komme ind paa et Øbet, hvor Noget beror paa et Skjøn, og hvor man kan disputere om det lidt Mere og det lidt Mindre; men jeg kan ikke se, at der kan indvendes Noget mod den Maade, hvorpaa Regeringen denne Gang har taget denne Sag. Det ærede Medlem for Kjøbenhavn Amts 5te Valgkreds fremsatte som en alvorlig Indvending mod Udkastet, at det brød de bestaaende politiske Centra. Jeg kan ikke se, at dette i nogen væsentlig Grad er rigtigt. Der er et eneste politisk Centrum, der er brudt, og det er Blåsenborg. Fra det ærede Medlems Standpunkt kan jeg finde, at det er rigtigt, naar han betragter Blåsenborg som et overordentlig vigtigt politisk Centrum; men derfor har han ikke Ret til at fremsætte det som en Indvending mod Udkastet, at det i et større Omfang og i høi Grad bryder de bestaaende politiske Centra, da det dog er givet, at der, hvis jeg ikke har set rent feil, ikke er noget andet Valgsted — og det er vel det, det ærede Medlem mener med Centrum —, der i Udkastet er bleven borttaget eller forrykket. Det forekommer mig saa meget mærkeligere fra det ærede Medlems Side, som han senere kom ind paa at foreslaa en overmaade radikal Forandring i de politiske Centra, idet han syntes allevegne eller de allerflestesteder at ville have Valgstederne bortfjernede fra Byerne. I alt Fald vilde han have det saaledes alle de Steder, hvor Byerne ikke laa bekvemt for Kredsen eller ikke laa i Centrum af Kredsen, som man maaske korrigere bør udtrykke det ærede Medlems Mening. Det er